

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

EN BARCELONA:

Per 3 mesos. . . . . 4 rs.
Per 6 id. . . . . 7 id.
Per un any. . . . . 12 id.

ADMINISTRACIÓ.

Llibreria de E. Puig, Plassa Nova número 6.

Las suscripcions començaran lo dia primer de cada mes, y no servirà cap à fora que no s' hagi rebut lo seu import ab llibrants ó sellos de correu.

La correspondencia al Director de L'Ase. Hospital, núm. 96.

2 quartos lo número.

C'ASTIC

PERÍODICH AGRE-DOLS AB RIBETS DE LITERARI.

ADVERTENCIA.

Havent lo senyor Fiscal tixat algunas cosas de ma novelia y perjudicant eixas, no als detalls ó á escenas de l' obra solsament sino á la idea principal, me veix en la precisió de no poguer continuar publicant l' *Historia de un pètrol*: demanantlos al mateix temps, que dispensin, pus ja yeuen que si he quedat malament no ha sigut per la meua voluntat.

Faig eixa advertencia perquè 'm crec en lo dret y en lo deber de ferla.

Ara manin.

MARTINET.

LAS CIRCUNSTANCIAS.

Pera poguernos fer un verdader carrech de tot lo que enclou la paraula ab que eneabessem eix escrit, serà precis que 'ns identifiquem per un moment ab la persona de un procurador de sobrans; ab aqueix individuo de l' *especie*, que es *anfibio* de inquilino y propietari de casa, es dir que participa de las dos naturalesas, que exerceis funcions del un y l' altre.

Per aixó, nos hem de posar un sombrero un poch suat, un leviton que comensantnos per tapar lo que pot esser efecte de que portem una vida *sedentaria*, nos arribi fins apropi dels talons, y un mocador de seda negra de nou pamps, que 'ns dengui tantas voltas pel coll com lo cordill al redó de la baldufa d' un xicot. Arregladas á ús y costum del tipo que tractem de imitar, las exterioritats de tota la nostra humanitat, sols nos faltarà provehirnos de una descomunal cartera que las moltes vegades que ha passat del *infern* de dit leviton á las mans

SURTIRA UN COP CADA SEMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA:

Per 3 mesos. . . . . 6 rs.
Per 6 id. . . . . 11 id.
Per un any. . . . . 20 id.

ADMINISTRACIÓ.

Llibreria de E. Puig, Plassa Nova número 5.

Se insertaran las composiciones que remetan los suscriptores, subjectandose al examen de la Redacció y quedant los originais en poder d' aquesta, encara que no s' insertin.

2 quartos lo número.

C'ASTIC

las nostras botinas s' amagan entre la molsa de una pell de tigre, com si 's donessin vergonya de riurer en mitj de un luxo tant *serio*. Tot allí respira grandesa; mirant allí, á un li sembla que veu al amo brotantli dobletas de sinh durors per totas las conjunturas.

Al cap de mitja hora de esperar, se comensa á sentir un rich roch com si arrossegussin una colossal paperina de cartró boca per avall, y passats sinh minut mes, apareix la Senyora vestida ab traje de demàti. Pega una escudriñadora mirada que 'ns deixa blaus, y fa una ganyola tant agre, al haberse satisfet del poch aspecte que presenta l' frontis del nostre individuo, que nosaltres la traduhim per aquestas paraulas: mals emplecats potets que has ensetat per aquesta momia... ¿que deurá volquer aquet senyó de romanso...?

—Deu la guard, Senyora...

—Puch saber ab qui tinch lo gust de parlar?

—Lo gust... (Deu fassi que no se 't torni amarch). Jo só 'l nou procurador de D...

—Ah... si... oh... ara casualment... Mirí, ab franquesa Senyor procuradó; los temps son tant dolens! jatravessém unes circumstancies tant... si volia torná á passar!

—Sí, senyora; sí, comprehench que las circumstancias serán tant pesadas com vosté vulgui; pero l' amo d' aquesta casa té boca lo mateix avuy que quand aquestas eran bonas, y... ¿que vol que li digui? Me sembla que las circumstancias á casa de vosté estant bastant mal recompartidas.

En vā procurariam sortir del apuro; las circumstancias per un primer pis ben ameblat, son un escut ahont retapan y 's despuntan los tiros del mes refinat procurador, y no perque siguin aquellas escusa; puig tal vegada son la causa de que falti l' element principal ab que contaba

Las circumstancias, malaltia de moda que com un altre *D. Simon* tothom está passant, se presenta baix diferentas formes segons las qualitats de cada atacat, y produheix diferents efectes, segons la disposició en que troba á cada una de las víctimas. Per poguer coneixer y comparar eixos efectes, la disfressa que 'm adoptat es la mes aproposit; valguemnos donchs de ella, ja que la casualitat d' estar á primers del mes nos presenta també ocasió propicia.

Lo propierari A. ó B. nos acaba de revestir ab sos amples poders; preparats de la manera que mes amunt hem tingut lloch de dir, comensem per la casa mes apropi de sa propietat, y ja som al primer pis.

Un salonet magníficamente decorat, es ahont un lacayo ab mes botons que un aparador d' un *vetas y fils* nos ha couduit per esperar. La gravetat de la nostra persona fa crujir las mollas d' un elegant sofá de vellut carmesí, mentre

la família per sosténir lo seu gasto; sino que vol conservarlo á tota costa, no 's considera avuy menos que ahí, y la parauleta circumstancies no 'ls cau de la boca, perque encubrint en part sa miserria, contribueix á que duri un dia mes l' eco del seu nom en los espays del mon elegant.

Deixém donchs, lo primer pis, ja que tam-poch n' habem de traurer res, y pujém al segon. Aqueix es habitat per un home de carrera, per un home que ha de viurer de voluntats, segons expressió vulgar de la nostra llengua; y si bé no veyem en ell tan luxo, tal vegada hi trobarém mes concert.

E's lo mateix senyor que surt á obrir la porta.

—Deu lo guard! Vosté deu ser lo nou procurador...

—Efectivament... si senyó; y eom ja 'n temim...

—En mala ocasió se m' ha presentat. Tinch una porció de comptes pendents; pero com ningú paga, corren aquestas circumstancies... Un home treballa com un negre; pert la salut per acontentar á sos clients, que mentres lo necessitan lo posarian dalt d' un altá; pero vé l' hora de pagá, y res, ni un xavo partit pel mitg. Si es pagés, ha de esperar la cullita del oli, si té ofici ha d' esperar que 'ls altres lo pa-guin... no hi ha remey; mentres durin aques-tas circumstancies hem de pender paciencia y arreplegarho quand poguem, que al cap devall ditxós es qui tart ó aviat ho arreplega. Si 'm vol fe l' obsequi de tornar?...

—Qué li direu á un home aixís? Res, con-fessar que té rahó, plegar per segona vegada la cartera oberta sense profit, y enfilarlas cap al tercer pis... pero que 'n treurém d' anar mes amunt? En la llista que 'ns serveix de guia, lleigim que 'l que l' habita es impressor; i po-bre habitant del tercer pis! Val mes que no tractem de saber com está de circumstancies, perque de segur que deu estar circumstancial fins á la nou del coll.

Respecte als del quart y quint, també 'ls deixarém corre, perque 'ls habitans de tant ele-cada posició, no necessitan que las circumstan-cias siguin especials per serlos pesadas; per altra part, no es lo nostre objecte descriure quadros llastimosos, y tal vegada nos veuriem obligats á ferho, desdint d' aqueix mateix ob-jecte.

Donem donchs, per terminada la nostre tareta; y mes carregats de mal de cap que de quartos, anemsen á casa 'l principal decidits á renunciar lo nostre cárrec. Com que á ell l' haurem de pagar en circumstancies, serà molt natural que 'ns vulgui fer quedar lo tant per cent de las mateixas, perque no hi ha pitjor circumstancia per un amo de casa, que la de que 'l procura-dor no li porti quartos, y efectivament es aixís, puig allí es de veurer un home cremat. Desds 'ls pels de las sellas fins als cordonets de la borla del casquet, se li posant erissats cem agullas de cusí. Malehidas circumstancies, es-clama á cada moment! ¿quin dia será aquell que tindré inquilinos sense circumstancies?...

De xémli improvisar un discurs sobre cir-cumstancies, capás de commourer al inquilino de cor mes fort, deixémli esplicar las circumstan-cias en que l' van á posar las *idem* actuals; perque ja 's comensa á fer pesat l' assumpto tant per lo benévol lector com per mí. De ha-ber succehit aixís, gá qui donaré la culpa? Encara que no sigui sino per seguir la corrent, la donaré á lo que indica la paraula epígrafe de cix escrit; puig si tothom convé en que las cir-cumstancies son pesadas; qué mes pesat hi podrá

haber que escriurer un article sobre cir-cumstancies?

ENRICH.

CANTARS.

Jo 'm pensava que allotjais
no mes hi havia en las casas:
no sabia que 'ls amors,
s' allotjessen en las ànimes.

—Hermosa la dels ulls negres,
admet lo meu cor joh nina!
que es un cor gran y purissim...
—No, ni que los sagristia.

—Que m' agradan las morenas
per ellas me desespero!
—A mi no; dormir no 'm deixan
y 'm fani molt mal quant m' assento.

Ahi 'l vaig fer un petó
y veig que 'l vas enfadar,
si no 'l vols, lòrnamel nina,
per aixó no renyim may.

Lo teu amant diu que tens
cabellera de fil d' or,
gy se 'n va á buscar fortuna?
¿que mes vol? per mi està boig.

Deyas no t' olvidaré,
ton esclau es lo meu cor:
mes jo no vaig advertir
que ho deyas mirant mon dot.

Dius que ni quant vas á foscas
donas Jaame cops de cap;
pero 'm sembla que m' enganyas
perquè sé que 'l vas casar.

MARTINET

DESDE BARCELONA FINS.... ALLÀ MATEIX.

IMPRESSIONS DE VIATJE.

II.

Surtida de Barcelona.

Al dia següent del dia anterior (*vaja que m' es-plico bè!*) á las cinch del matí y sens' haverme per-dut, me eridà, no 'l nunci, sino la criada de casa, y 'm vaig llevar.

Y han de tenir entés mos lectors, que pera lle-varme tant sols me van eridá set ó vuit vegadas, pús tinch la bona, la higiènica costum de llevarme primer que 'ls llansolis.

Lleval me vaig rentar la cara jo mateix, que també 's aixó una bona costum que tinch adquirida de pòr que no 'm sucusheca lo que a mòlts qu' es deixan rentar la cara y 'ls he la rentan ab un drap brut.

Arreglat del tot, agafant la maleta sortí de casa dirigintme vers la estació del ferro-carril.

De casa á la estació no hi estigué cinch minuts, tanta era la pressa que portava; si bé dech dir que casi ningú me fiu cosa: vaig trobar tant sols pel camí á las burras de la llet y á un municipal qu' es devia haver perdut, pús en aquella hora tothom dormí en Barcelona inclús los municipals que dor-men sempre á la palla.

Arrivant á la estació volia demanar una tarjeta ó papeleta de las millors... de tercera; pero considerant que viatjava com á periodista y representant del benemerit ASE vaig cambiar de pensament y la prengué de primera. La vaig entregar á l' empleat que á la porta de la sala las rebilla casi tant bê com

si en lloch d' estisoras se servís de una llengua de dona baixillera.

Entro en la sala d' espera, com si diguessim en l' antesala, y pera matar lo rato, pús faltaba més de un quart de hora pera marxar lo tren, m' estava entretenint llegint los anuncis que allí posats en cuadres hi sol haver, quant sento que m' estiran los faldons de la levita y en dibuen.

—Passi ho bé, senyor *Canons*.

Me giro tot depressa pera veurer qui era lo trem-pat que 'm saludaba de aquella manera més ori-ginal que una novelia del Aliadill y no veig al meu costat més que á dos novetas de uns cinch ó sis anys que 'm miraban senti la mitja rialleta y á pochs passos de allí, asseguda, una senyora que reya tam-bé mirantnos á las nenes y á mi.

Sens ferna cas, perqué no coneixia ni á la senyora ni á las nenes y creyent que alló auria estat una equivocació, emprengué de nou la lectura del anun-ci qu' estava llegint qu' era nada menos lo de una fàbrica de llimas pera rascar las unglas que tenia tals propietats, deya l' anunci, que los qu' es ras-caban las unglas ab ellas may mes patian de po-agre, ni dels ulls de poil, ni de mal de san Pau y estaban llibres de las picadas de tota mena de bes-tiolas y cucas mortas.

—Senyor *Canons*, sento que 'm tornan á dir es-tirantme altra volta los faldons de la levita: senyor *Canons*, fassí 'l favor de fer una mica 'l bé que riurém, cuiti.

Torno á girarme per veure qui era lo graciós que axis tenia ganas de divertir-se ab mí y 'm trobo ab las dos novetas de avans que totes tirantme 'ls faldons se reyen de mi com ho feya casi tota la gent que hi havia en la sala.

—Qué voleu nenas? los digué ab veu mes agra-que 'l such de una limona verda.

—Que fassí 'l bé, senyor *Canons*, que fassí 'l bé... é... é, me contestaren revenlanse de riure y traulant d' escarnir á la bestia que acababan de ano-menar.

—Donchs si voleu sentir un bé, 'ls respongué jo mes cremat que un municipal que anant vestit de gala li faltan al respecte; aneu á escolar al vos're pare que de segur té molta llana, encara que no si-ga sino al clateil. ¡Vaya qu' es bonich!...

—Senyora, no hi ha de qué li vaig responder mitj cremat com San Llorens.

En tot aixó las noyas ploravan.

—Veniu noyas, veniu, los digué sa mare tot aconsolàrlas, veniu que 'n arrivant á casa lo vos-tre pare ja 'l fará.

En lo mateix moment tocaren la campaneta y los vialters tots abandonaren la sala per anar á ocupar son assiento en los vagons.

Quant vialjo en carril soch sempre l' úlim de pajar al vagó, logrant d' eixa manera no anar ab la companyia de cap vell ni vella que son gent que anant de viatje 'm fastiguejan bastant: ells perqué no saben parlar més que de la guerra de la inde-pendència y elles perqué estan sempre parlant de la inmoraltat, perversió y corrupcio de la present època.

Parat, pús, m' estava devant de un vagó de pri-mera hont no hi havia encara més que una *mamá* y dos *pimpollos*, que 'm feyan mès goig que á un ignoscent dels que jugan á la risa la *grossa* de Na-dal, quant senti una ven que m' aterrà tant com la de Deu á nostre pare Adan després de haver pecat, y aixó que no 'm deya mès que:

—¡Ola, Ricardet!... ¿tú per aquí?

Pero 'l que m' ho deya lectors no era un home, era un anirepòsago, era una fiera, era... ¡un *inglés* barceloní!

—Si, me 'n anava...

—Bè ja m' ho dirás després abont anabas. Ara voldria que 'm fessis un favor.

—Ja sabs que pots manà...

—Ja veus, püs, si soch condescendent!... Puch manà y no mano, tant sols te demano...

—¿Qué?

—Que 'm paguis lo que 'm deus. Ja veus qu' es poca cosa.

—Si efectivament; son quatre duros.

—Creich que ja es hora...

—¿De marixar? Ja ho crech, passa de cinc minuts.

—No de marixar, de pagar.

—Noy ja coneixes tú mateix que... en si, tú ja veus...

—No veig rès; ni la punta del meu nàs...

—Tens rahó. No hi pensaba qu' eras xalo.

—Bè deixemnos de bromas y acabém de una vegada gme donas los quatre duros? ¡Cuyla que 'l tren vā á marixar!

Era veritat: ja las portellas de tots los vagons estaban lancadas, no faltaba tancar mès que la del vagó que teniam al devant: lo carril comensava a caminar. ¿Qué fer en tal apuro? Se 'm vā ocurrer una idea; idea desesperada, pero al si idea que bastava pera sortir del pàs.

—Me 'ls donas, me repetí l' inglés, digas me 'ls donas?

—Té, li digué sent lo cremat, aquí tens lo porta-monedas ahont hi ha sis duros: iè y que Deu le consonga, mal amich.

Y pujo al vagó lancant la portella al mateix temps que li tiraba lo porta-monedas als peus, pero de manera que reliscant per terra anés á parar á certa distancia.

Vaig lograr mon objecte millor de lo que podia esperar: lo porta-monedas vā anar á parar á unas trenta passas. L' inglés vā correr detrás del porta-monedas ab mès afany que un gós cassadó detrás de una llebra.

FOLLETÍ.

LO SALT DE LA REGNA MORA.

Llegenda tradicional per lo MARTINET.

—No s' han agolpat à vostra ment bells recorts de nostras passadas glòries, tot sentintvos bategar fortament lo cort umplert de dolsas emocions, al divisor tan llunyadans y peregrins paissatges, un estés horisó, una infinitat de poblacions que com blanch remat d' ovelllas, s' ajupan en las faldas de las montanyas? ¿No vos havén estasiat al respirar aquell aire tan pur, libre del baf de las passions humanas? ¿No vos ha faltat la paraula pera descriurer tan bellas belles? ¿No habéu comprés ben clarament llavors lo sublime misteri de la creació? y per si ¿no habéu caygut de genolls fixant las mira las al cel y dedicant tots vostres pensaments al SENYOR que tantas y tantas maravellas ha obra? ¡Ah! que si tot aixó no vos ha passat, vos puch dir ab justa rahó, que teniu lo cor de bronze.

—Y sabéu qui disfrutaba en altre temps de la delitiosa Ciurana? los serrahins; esta indigna caterva que sortint de un recó de l' Arabia, s' esparramà per casi tota l' Africa y per molta part d' Europa. Ignominiós era á fe pera los cristians vénrer onejar los pendons de la mitja lluna en los principals y mes bells llochs!

Sara-ebn-Aminamís, filla del remembrat y coratjós Almira-Aminamís, era la reina de Ciurana. Gran hermosura tenia! Sos ulls negres y penetrants, sos llavis com los clavells del mes encés color, estavan entre-oberts tot sovint ensenyant la blanca y lluena dentadura que cubrian. Sos cabells li queyan en riscos demunt de son front fent resaltar la blareura del turbant que 'ls lligaba.

No era un cor débil lo de Sara; alentat estava per un cego amor á las doctrinas del Profeta y per una forsa de voluntat, gran, que hereuhà de son pare.

Quant vā recullir lo porta-monedas lo carril ja marxava ab molta rapidés.

L' inglés s' havia quedat en terra ab lo porta-monedas que contenia... dos pèssas de vinticinch céntims y una treneta de cabell mès negre que la goma de un bergansí que lo dia anterior m' havia dat la xicola.

Tranquil ja per haverme desenpellegat de l' inglés, y sense mirar qui eran los meus companys de viatje, vaig dirigir per última vegada, desde la portella hon m' estava dret encara, una mirada y un recort à Barcelona murmurant involuntariament:

—A dèu siau turons!

—Pero no per sempre.

Qu' es lo mateix que dir que 'm vaig despedir de Barcelona.

Continuarà.

RICARDET.

EPÍGRAMAS.

De un ram de flors que tenia
una me n' ha demanat
una noya que he trobat
al plà de la Boqueria.
—No 'n vullas cap no chiqueta,
no 'n vullas cap, he dit ¿sens?
Prou feynas tendras, Pepeta,
si saps guardar la que tens.

Un llibre vaig demanar
à la Roseta aqueix dia
y 'm va dir me 'l deixaria
si li prometés tornar,
lo que vaig dir que faria.
L' he vist avuy al carré

Al llansar la regna una mirada amenassadora, feya tremolar á qualsevol dels seus y jay d' aquell que en tals moments contrariàs lo desitj de la sobiranà.

Un jorn quant apuntava 'l sol escampant sos raigs encantadors d' or pur y esbargin los celatges de púrpura; s' estava la regna Sara passejantse per son jardi, seguida de sus esclavas y escoltant ab arrobalement l' argentina veu d' una d' ellas y las armònias que una altra feya tráurer de sa gusla.

Aprés de poch temps que per alli s' estaven, vieren entrar pel portal del jardi á un cavaller moro que ab falich respiraba y com si volgués dir d' una vegada tot lo que esdevenia. Quant besat hagué la la mà de la regna: «Senyora, senyora... (digne) pera nosaltres comenza 'l jorn de la desditxa. ¡Perduts estém!... y ¿qui sab lo que ha escrit lo destí en lo misteriós llibre de nostra sort?»

—¿Qué ha esdevingut, cadi, que axís te mostres tant poch coraljós y dius eixas paraulas fatídicas?

—Puja, senyora, adalt de la torratxa y allí veurás lo que n' es la causa de ma congoixa.

La regna y lo cadi desaparegueren llavors per una fosca porta que lo jardí tenia en un costat. Pujaren per una escala de caragol y 'ls il-luminaban los raigs de la verge llum del matí, que entraban per las estrelas finestras fentlos semblar dues figures fantàsticas. Al si arribaren á una alta porta que era lo terme de la escala y ahont hi havia un serrahí per guarda. Al vénrer eix á la regna, après de agenollarse devant d' ella, obrí la porta que pas donava á la torratxa. Per ella passaren Sara y lo cadi y quant á sa vista estava lo dilatat paisatge que 's descubreix desde Ciurana, lo cadi així parlà á la regna...

—¿Veyéu aquell brill platejal que 's va esteñent per la montanya y que va pujant serra amunt?

—Sí.

—Donchs es l' host dels cristians manada per Beltran de Castellet; aquell cavaller á qui robarem sis servidors y que nasqué en mal-hora per nostra desventura.

y le he dit:—Lo llibre vuy
que demà te 'l tornaré,—
—Donchs puja y te 'l deixaré.—
Y me l' ha deixat avuy.

JOANET.

—Ay mirin la gran porcassa
no era més que una modista!
¿ja ho veu, D. Pau lo que passa?
—Jo li diré, no hi veig massa
perque só molt curt de vista.

—Noy, densà que 't vas casar
se pot dir que no dus calsas.
—¿Y com vols que jo las dugui
si ella se les ha posadas!

RICARDET.

ULTIMAS PARAULAS CÉLEBRES.

(Un comerciant).—«¡Que la protestin!»
(Un corredor).—«¡A la baixa!»
(Un sepulturer).—«¡A la caixa!»
(Un militar).—«¡La faixa!»
(Un estudiant).—«¡Carabassa!»
(Un advocat).—«¡Ab costas!»
(Un idem).—«¡Apelo....!»
(Un gitano).—«¡Pare meu!»
(Un jugador).—«¡A la sota!»
(Un melge).—«¡Salut!»
(Un usurer).—«¡Pessetas!»
En Pau boig).—«¡Vol un bille!»
La Pubilla).—«¡Ignoscent!»
(L' ASE).—«¡Arri....!»

JOANET.

—¿La dels cristians? (replicà admirada la regna y llansant flamaradas de rabiia per sos ulls) ¿Y qué vol en mon regne?»

—«Vol la guerra, desitjós de arrebatarte la corona y l' honra y á tots vostres vasalls, la ventura y la llibertat.»

—«Per lo Suprem Deu y son Profeta Mahoma, que car han de pagar los mal-creyents sos afanys. ¿Y com saps tot això?»

—«Avuy ha arribat un missatger cristian y après de baverno espicat ab entusiasme son propòs, m' ha dat eix pergamí pera tu.» Y lo cadi trayent la mà del devall de sa blanca capa, donà humilment á Sara un pergamí que plegat estava.

La regna llegí en veu alta tremolant d' ira... «Nos, Ramon Berenguer IV., comte de Barcelona y rey d' Aragó, vos declarám, regna dels serrahins, que 's aplegan en Ciurana, la guerra com á venjansa del agraví fet al noble y sempre honrat cavaller, Beltran de Castellet.» —«Oh! Com se buscan la ruina eixos desamparats de Deu! No saben que encara conta la mitja lluna ab robustas y aterradoras llansas.»

—«Mes ay! no saps tú lampoch quant gran es lo valor que alenta als cristians, senyora.»

—¿Y dumptas de los germans? ¿Y els mon cadi? Per Deu que no mereixes lo meu favor.

—Senyora!!... (esclamà ruboritat lo cadi.)

—Acàs te falta l' ardiment que sempre ha impulsat als fills del Profeta?»

—Oh! massa sabs, que gota á gota donaré ma sanch pera exaltació de nostra fe y pera salvar ton regne y ta hora. Si no estás segura de mas paraulars, convoca al só de guerreras trompas á la gent y posa 'm al devant de tots, que com á noble que só lluyaré y fins á mon derrer sospir m' ouràs pronunciar lo nom de Mahoma y lo teu.»

Una mirada y un sonris d' agraiement, llansat per Sara, foren la paga á las paraules del cadi.

Sens dir res mes cap dels dos personatges que estaban en la torratxa, baixaren pel mateix lloc que pujat habien y s' dirigiren á la cambra de la regna.

(Continuarà).

Al ASE ciutadá de Barcelona.

Dolsa adorada prenda del meu cor:
Després de privació per mí tant llarga,
de poderte envia una sola flor,
la vida se m' ha fet pesada carga.

Si tu, com jo, per sort ó desventura
tant arrelat l' amor sens en ton pit,
no crech pas que ho judiquias à locura,
si 'l juro que malantme va 'l neguit.

La fallera, idol meu, de que mancarme
un dia pots, rodant per aquest mon,
no para may, ni un punt, d' alormentarme,
no para may, me roba fins la son.

Puig si un sol instantet puch conciliarla,
(lo qu' es bastant difícil de lograr),
en somni fatigós, à la que 'l parla,
los que veillan, l' ovinan panteixar.

Y dich los que me veillan, perque mala
semanas fa dos que las passo al jas,
y encara qu' un gran melje de la Escala
me diu que 'm curaré, jo no 'n salí cas.

Perque ab mon mal, re bi pot la medicina;
es mal dels que rossejan lentament
y dret al esperit obrinhi mina,
acaban per paralí 'l moviment.

Mes ton cor no permetrà
que, la pobre enamorada,
en est racó d' Ampurdà
s' hagi de veure obligada
à tenirte que deixá.

Tu te planyarás de mi
y á mos prechs no fente sòrt
i' encaminarás aquí,
per disputarme à la mort
que m' vol sortir à camí.

Y á los esforços, los meus
unit, en lluifa semblant,
de la mort los intènts seus
confio que burlaran
com aixis tu també ho creus.

Y salvada del perill
que tant ara me amenassa,
conjuminerém la trassa
per fer recobrar lo brill,
á ma pell arrugadassa.

Aixis, donchs, no te detingas
tant prompte 't hagi enterat,
est escrit, del mal estat
en que m' tenen las xeringas
del amor que m' ha encisat.

Y si mentres que aqui tota ajassada
en ton immens carinyo esperaré.
tractás la mort de ferme una pillada
com ja coneixes que podria sé;

Un bram d' alló horrorós, un bram d' alarma,
de cas semblant la nova 'l portarà;
y á còssas y ab las dents, que son nostr' arma,
dant temps jo al temps, 'l ajuda me vindrà.

Pero si lo que no esper' lluyant moria
avans que ton ausili m' arribés,
recordat, oh ase, de la que 't volia
molt mes que así maleixa, y forsa mes!

TA ENAMORADA.

CÒSSAS.

A pesar del bombo de la benèvola Pubilla, la companyia del Teatro Romea segueix sent de les seves.

L' altre dia varem tenir ocasió de veurer «El caballero del milagro» y miracle vá ser com no 'ns varem adormir, especialment sentint declamar à la senyoreta Vilches. ¡Ab quin sentiment representa! Sembla que li fan fer per forsa. La senyora Soler ho treballa tant com pot y li falta poca cosa per arribar à la perfecció, lo senyor Tomás diu escenes bastant bè y 'l senyor Clucellas las diria millor, sino s' ha gués acostumat à donar tant fort los primers versos de cada relació.

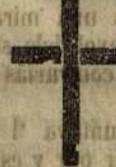
Sembla impossible que en una ciutat com Barcelona se posin disbarats tant garrafals com los que 's veuen en los anuncis dels periodichs de avisos. Ne tenim present un de publicat fa pochs días que deya: «Se cederán dos salas con alcobas aunque sea para comer...» ¡A qui li ha ocurregut may menjarse no direm una sala y alcoba, ni sisquera un recambró? Homes, per la mort de Deu, sino 'ls de fora 's riurán de nosaltres quand llegirán alló de culta capital y sabrán molt lo que 's farán.

— ¿Qué no ha vist aquells mocadors que hi ha en un aparador del carrer de Zurbano?

— Home, no me 'n parli. L' altre dia m' hi vaig acostà ab lo noi per mirá uns colls de camisa, y la veritat me 'n vaig donar vergonya. Me sembla que estarian millor en un recó d' armari que allí, al menys aixis un evitaria compromisos.

Digna, molt digna de la reputació que gosém entre 'ls estrangers, fou l' espectacle que se nos presentà à la vista lo diumenge passat en la plassa de toros. ¡Llástima que algun altre Alejandro Dumas no fassi un viatge per Espanya! ¡Ab quina satisfacció llegiriam mes tart la descripció de las nostras costums! Per escriure un capital de novela en elogi de las de Espanya, la novillada de diumenge vá oferir molt camp.

¡¡Qué trempals som los espanyols!!

A LA MORT

DEL NOSTRE AMICH Y COMPANY DE REDACCIO

D. MIQUEL JOSEPH SUARI.

Com fullas que del arbre cañen secas
Y 'l vent de la tardor pren y arrecona
Fins que un altre ventada las atxeca
Per ferlas micas ab 'l impuls que 'ls dona;

Aixis has vist del ram de la esperança
Caurer y mustigar tendras ponsellas,
Sense que ni un sol dia en lluntanansa
Hagin brillat per tu claras estrelles.

Orfan en aquet mon, fou la ventura
Un trist recort dels pares que plorabas:
Ton consol, una tendra criatura
Ab qui llàgrimas y dol tu barreijabas.

Y quand en lo camí de la breu vida
Una tèrbola llum', ton pas goiaba,
De la Mort l' alé fret te 'l ha estingida
fent objecte de plors al que ploraba.

Satisfet está ja ton sant anhel
De tenir ab ta mare comú abrich....
Eix plaher ton espri lindrà en lo Cel,
Y llàgrimas ton cos del teus amichs.

ENRICH.

XARADA.

Ma primera es una planta
y acechició al mateix temps
ma segona es una lletra
consonant com la que mes
Guardat molt de dos y prima
tant si els casat com solter,
puig per amagat que ho fassis
l' enganyas à tu maleix.
Lo meu tot se necessita
per fer una prima y tres;
y perque mes promet 'm treguis
te diré qu' es de papé.

ENDEVINALLA.

Sense tinta valch un xavo,
ab mes tinta, valch mes poch,
tal com soch lo hom me busca,
encar que soch sospitos.
Estalvió 'l porrà pes
visch en casas de senyors,
y lancat de nit y dia
apenas veig la claror.

GEROGLIFICH.

LO ASSOTS + PER I TRAYD.—N

LO REMORDIMENT.

Las sol-lucions al número següent.

SOL-LUCIONS ALS ENTRETENIMENTS DEL
NÚMERO ANTERIOR.

ANOM ANDER — A HI TIAS OI

Per anà á veure 'ls novillos
me vaig deixar las patillas,
si ara fos á fè 'm deixaba
la cara dins la bassina.

Quand ma nena va á la font, avui
sense set, tinch set d' anarhi;
y li dich: pay, quan' daria
per poderme tornar canti.

GEROGLIFICH DEL NÚMERO ANTERIOR.

¿Vens per donarme un pesar?
dons ja te 'n pots enlavar.

ANUNCI.

En la impremta d' aquet periódich se fan imprentas de tota classe, mes barata que en qualsevol altre part. Qui no ho vulgi créurer que ho prohi; ja veurà com li quedarán ganas de tornar.

E. R.—ANTON VENTURA.

Imp. de L'ASE, á càrrec de J. Martínez
carré de Robador, núm. 29 baixos.
Barcelona.—1887.